

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

אם לא תשמר לעשות ליראה (דברים כח. נח)

מובא ב'מדרש הגדול' למהר"ד עדני זצ"ל על פס' זה בזה"ל: מלמד

שהיראה מביאה לידי שמירת כל המצוות, וכן הוא אומר יראת ה' ראשית דעת (משלי א, ז). וכל מי שאין בו יראה סופו לשכח כל תלמודו, שנאמר והפלא ה' את מכתך (פסוק נט), הפלאה זו תורה, והינו דאמר רב עתידה תורה שתישכח מישראל, שנאמר והפלא ה' את מכתך, הפלאה זו איני יודע מהיא כשהוא אומר, לכן הנני יוסיף להפליא את העם הזה הפלא ופלא ואבדה חכמת חכמו ובינת נבוניו תסתתר (ישעיה כט, יד), הוי אומר הפלאה זו תורה. מכאן אמרו כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו מתקיימת, וכל שאין יראת חטאו קודמת לחכמתו אין חכמתו מתקיימת. עכ"ל.

ומכאן למדנו עצה לזכירת הלימוד, להקפיד ביראת שמים, ומסתמא ככל שאדם יש בו יותר יראת שמים כן יותר יזכור לימודו. וכבר נכתבו עצות נוספות ללימוד, כגון, [ושמעתי זאת ממרן הגר"י רצאבי שליט"א] הכתוב אומר (תהלים קי"ט. טו) 'בחקתיך אשתעשע לא אשכח דברך', שמי שלומד בשעשוע בשמחה, לא ישכח התורה.

וכל העצות הללו, הן יסייעו לאדם בחינוך בניו ללימוד תורה, דכאשר ילמד ויסביר להם זאת, יבינו שתורה בלי יראת ה' אינה שווה מאומה. ועל כן רגילים אנו לומר לתלמידים, שאדם שיוודע תורה ואפילו הוא בקי בה, אך אם אין בו יראת שמים צריך להטביעו עמוק עמוק בים, שלא רק שאינו מועיל אלא מזיק, שאמרים הבריות 'ראו זה הת"ח מה מעשיו' ה"י. ולא עוד אלא שמצדיק מעשיו בכל מיני הסברים שמוציא מהתורה, כגון, שהוא הולך למקומות אסורים שהם פרוצים, ואומר להחזירם למוטב אני הולך. וכהנה וכהנה ואכמ"ל. ולא אחת שמענו מהתלמידים פליאה על כל מיני ת"ח אשר עושים דברים מתמיהים. וזאת נגרם להם מפני שחסר להם יראת שמים. ומעט מני רבים הוא ההליכה לשמחות שאין בהם הפרדה, בתואנה אני יושב בשלחן לבד. וכן אלו המתירים לנשותיהם לילך בפאה ברחובות בהסתמכם על מתיריהם וכובר אמר לי מרן הגר"י רצאבי שליט"א על זאת שזה מראה על חוסר ביראת שמים ואכמ"ל. וה' הטוב ישיב כולם בתשובה שלימה. אך אנו כהורים ומחנכים, מחובתינו לחזק ולהדריך את בנינו מקטנות, ובפרט בדורנו שרבה הבלבול, שיראת שמים קודמת לתורה ואם יעשה כך תורתו תהיה טהורה זכה וברה, וממילא לא יטעה האדם להכשיר מעשיו כביכול ע"פ התורה, אכ"ר.

טעם גירסתינו בפיוט עת שערי, 'רחמים'

ולא 'רצון'

כתב מהרי"ץ ב'עץ חיים' ח"ב דף ס"ו ע"א וז"ל: ה"ג בכל סדורים אלו. ובסדורי הדפוס גרסי עת שערי רצון. ואבי ראה גם ראה נועם גירסתם אשר המה נובעים ממקור קדוש האר"י ז"ל וז"ל, שכתב שבמוסף עולת ז"א עד אבא הנק' אב הרחמים יע"ש. ולזה עתה שנשלמה תפלת שחרית והתחלנו בענין תפלת מוסף מתעורר ז"א במקורו אבא הנק' רחמים. לכך גרסין רחמים:

רמו יש בו

מובא בסידור עץ חיים ח"ב דף ס"ח ע"ב תוספת משם הרב אחי"ה וז"ל: מצאתי בכ"י קדמונים פי' רמו דהיינו רמ"ח עם הכולל.

וי"מ רמו יש בו כי האיל אשר ממנו בא הקרן כבר מת וכלה ולא נשאר ממנו כי אם קרן הלז שהוא השופר כך ישראל לא ישאר בידיהם רק כח תפלתן כמו הקרן שלא נשאר ממנו אלא הקול ואין מועיל להם רידוף ההבל.

וי"מ כמו שהאיל היה בגידין ועצמות ועתה הוא עצם יבש כן האדם עתיד להיות כמוהו ולא יתגאה.

וי"מ מ"ר ז' יש בו. כלומר תיבת רמ"ז היא מ"ר ז' דהיינו ה' יתברך שהוא בעל ז' רקיעים אם יכנעו ישראל לשוב בתשובה שלימה תבקע ז' רקיעים ותעלה דרך שוה השמימה:

יגורנו משפע בריכה העליונה, האנשים הרבים אשר לת"ת הם עושים, וביד רחבה נדבה הם עונתנים, ועכ"ז בעילום שמם הם חפצים, ע"כ יתקיים בהם אין הברכה שרויה אלא בדבר הסמוי מן העין, ויפתחו להם כל השערים הטובים ויפיקו להם כעין, ויזכו שצאצאיהם יהיו כמוהם וירונו נחת כפליים, אכ"ר

פניני הלכה

אם צריך לפייס את חברו שמקפיד עליו
שלא בצדק
מתוך שו"ת עולת יצחק ח"ג סי' קע"ב
למרוך הגר"י רצאבי שליט"א

פתרונות 'לפרשת כי תצא'
אחודה חידה! 'לא תשכח' (דברים כה.
יט) לימות המשיח תשכח יעוין ברבינו
בחי'.
מי בתמונה: הרב אברהם צובארה.
הזוכה בהגרלה: מתניה נהרי.

אלהי אלהי.
האשה תחת רשות בעלה.
והאיש ברשות עצמו.
חייב זה נחמז בפרשה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואת ולזוג
הגון הרד"ג
יחיאל בן יוסף
גרפי בשכחע"י

א) חידוש ראיתי למהרי"ץ בשו"ת פעולת צדיק חלק א' שלהי סימן קנ"ז בשם ספר באר יצחק למהרי"י סאגיש, כי דרך ארץ שהאדם יִשְׁמַר תמיד שלא תימשך שום חובה על-ידו, וישתדל לפייס בעל-דינו שימחול לו אעפ"י שייראה לו שהוא צדיק בריבו. ולמד זה מתוך דברי המדרש ובראשית רבה פרשה ו' אות ג' בכל הקרבנות כתיב (במדבר כ"ח) שעיר עזים אחד (ל)חטאת, ובשעיר שלר"אש חודש כתיב (שם, ט"ז) ולחטאת לה'. אמר הקב"ה, הביאו עלי כפרה שמיעטתי את הירח, שאני הוא שגרמתי לו ליכנס בתחומו של-חבירו. ומה אם זה שנכנס ברשות כך פגמו הכתוב, הנכנס שלא ברשות על אחת כמה וכמה עכ"ל. והביא משם מהר"ש יפה, איך יצדק חס ושלום עול בחוקו יתברך להיות הוא גרמא בנזקין וכו'. ומכח קושיא זו, ועוד שתי קושיות, מסיק התם שדברים אלו נאמרו דרך העבירה כדי ללמד דרך-ארץ וכו' כדלעיל. ומה שכתב דרך העברה, ר"ל שאין זה אלא כדי ללמוד לנושא דיון, כמי שמעביר חפץ מכאן לכאן. וקרוב לשימוש לשון זה, תמצא במה שהבאתי בס"ד בנפלאות מתורתך ריש פרשת תזריע על פסוק כי תזריע וילדה ד"ה ושמתני: ומצאתי להבאר יצחק חבר, בספר שפת אמת על מסכת יומא דף פז: גבי עובדא דרב דהוה פסיק סדרא קמיה דרבי וכו' כולי האי נהדר וניזיל וכו' איקפד רבי חנינא, אול רב לגביה וכו' דהא דהקפיד רבי חנינא, אע"ג שלא היה מחויב לחזור בשבילו, אך לפי שחזר לאחרים ועבורו לא חזר, הוי בזיון. אי נמי אף שלא היה כדוין מה שהקפיד, אול רב לפייסו, דהא משמע דביום הכפורים איכא קפידא שיתפייס אחד עם חברו, ואין נפקותא אם הצדק עמו במה שמקפיד עליו או לא, מכל מקום צריכין להתפייס עכ"ל:

ב) ותירוצו השני אתי כהבאר יצחק, וגדולה ממנו. כי הבאר יצחק נקיט הכי רק בתורת דרך-ארץ והשתדלות, מה שאין כן השפת אמת נקיט לה מדינא, אף כי לא בהחלט, מדכתב בלשון משמע ולא בלשון מוכח. ומהגם שלפי תירוצו הראשון, אין ראייה לזה מהגמרא:

ועוד דאיכא למימר דשאני רבי חנינא שהיה רבו שלר"ב לפירכך היה רב צריך לפייסו אף שאין הצדק עמו ואין ראייה לשאר בניאדם. וזאת לפי גירסת רבינו חננאל שם, שתירצו בגמרא על הקושיא היכי עביד רב הכי האמר רבי יוסי אל יבקש ממנו (מחילה) יותר משלוש פעמים, דהני מילי אדם עם חברו, אבל תלמיד בהדי רב שאני, וכן דעת הרמב"ם פרק ב' מתשובה סוף הלכה ט' וכמו שכתבו המפרשים שם. ואף לפי פירוש רש"י שרב מחמיר על עצמו היה, נמצא גס"כ שאין ראייה לשאר בניאדם. וועיין שפת אמת שם ד"ה רב, מה שהעיר על פירוש רש"י, וכתב לפרש באופן אחר ואלויבא דהשפת אמת דלעיל, יש להשיב שאס"כ למד לא הקשו בגמרא כן אעיקרא אמאי הוצרך לפייס, והקשו רק על מה שפייס יותר משלוש פעמים. ואולי יש מקום לדחות כמו שאמר בני הבחור נסים יצ"ו דניחא ליה טפי להקשות ממימרא מפורשת:

ומדברי מהרי"ץ שהעלה דברי הבאר יצחק כדלעיל אין ראייה שמסכים עמו בזה, לפי שעיקר דבריו שם הוא לעניין מה שכתב בבבאור נוסח על-ידי משה עבדך "מפי כבודך", והעניין דלעיל העתיק רק אגב אורחיה כיעוין שם, לפי הכלל שכתב הוא עצמו בתשובותיו שם לעיל מינה סימן ט"ל שאין ללמוד מדברי הפוסק לעשות מעשה רק בנדון שעוצם השאלה תיטוב עליו וכו' יעו"ש, ובמ"ש עוד בס"ד בכגון דא בנפלאות מתורתך פרשת וירא על פסוק וישכם אברהם בבקר ד"ה ואין. ועיין עוד מ"ש בס"ד לעיל בתשובותי חלק א' סימן קנ"ב בעניין מחילה מתוך כעס אם הוא מחילה: גם מסתימת דברי הרמב"ם שם בפרק ב' מתשובה הלכה ט', דלא נקט אלא חובל ומקלל וגזול, ואפילו לא הקניט את חברו אלא בדברים וכו' יעו"ש, משמע דדוקא כשחטא נגד חברו. וחיידושא רבה כי האי שחייב לפייסו אפילו לא חטא כנגדו, הוה ליה לאשמועינן בהדיא:

ג) אולם מדברי הרא"ש שם ביומא פרק ח' ריש סימן כ"ד לכאורה יש לדקדק בתירוצו זה של השפת אמת, מדנקט וישים אדם אל ליבו ערב יום הכפורים לפייס כל אדם שנוטר לו איבה, כדאמרינן גבי רב דהוה ליה לרבי חנינא מילתא בהדיה וכו' יעו"ש. מדלא נקט לפייס כל אדם שחטא כנגדו או הקניטו וכיוצא בזה, משמע אפילו נוטר לו איבה ללא שום חטא מצידו. אך אפשר לדחות ולומר דהיינו לפנים משורת הדין, ומטעם שסיים כדי שיהא לב כל ישראל שלם עם חברו, כדאייתא בפרקי דרבי אליעזר וכו' יעו"ש. ושמה משום הכי נקט בלשון וישים אדם אל ליבו, דמשמע קצת דלאו מדינא קאמר. ודין חטא לחבירו דמדינא חייב לפייסו, ביאר הרא"ש שם בסוף סימן י"ז:

אמנם רבינו יעקב בקיצור פסקי הרא"ש אביו שם אות כ"ד כתב, וצריך כל אדם ערב יום הכפורים לפייס למי שפשע כנגדו ע"כ. הרי שינה וכתב לפייס למי שפשע כנגדו, שזהו בודאי מדינא, הלכך שינה גס"כ ונקט לה בלשון וצריך. וכן כתב הוא עצמו בטור

לרפואת שירה בת נח לוי בשכחע"י	לרפואת שושנה בת יחיאל רייבי בשכחע"י	לזש"ק תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה	לרפואת יוסף בן משה דנין בשכחע"י
-------------------------------------	---	--	---------------------------------------

ריש סימן תר"ו ז"ל, ויתן כל אדם אל ליבו בערב יום הכפורים לפייס לכל מי שפשע כנגדו, דעבירות שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר, ושבין אדם לחבירו אין יום הכפורים מכפר עד שיפייסנו. ואפילו לא הקניטו אלא בדברים, צריך לפייסו וכו'. ועושיין זה כדי שיהא לב כל ישראל שלם כל אחד עם חבירו, ולא יהיה מקום לשטן לקטרג עליהם, והכי איתא בפרק מ"ו מפרקי רבי אלעזר וכו' יעו"ש. ומה שבטור נקט כלשון הרא"ש ויתן כל אדם אל ליבו וכו' ולא נקט וצריך כמו שכתב בקיצור פסקי הרא"ש, לפי שבטור סמך על מה שסיים דעבירות וכו' עד שיפייסנו וכו', דמוכח דחיובא הוא. ואתי שפיר כפירוש רש"י שם בדף פז. שפירש כמה פעמים דמיירי במי שחטא לו, וכן פירש שם לשון הוה ליה מילתא יעו"ש:

ברם טפי מסתברא לענ"ד כי גם מה שכתב הרא"ש וישים אדם אל ליבו וכו' מדינא קאמר, אלא שבא בזה להזהיר ולהזכיר לאדם שלא ישכח מעשות זאת בערב יום הכפורים, כי לאחר מכן עבר הזמן. ועיין בית חדש על הטור שם בתחילת הסימן, ובבית יוסף שם ד"ה ומה שכתב ועושים, ופרישה אות ב', ובמ"ש בס"ד בתשובתנו דלעיל סימן קע"א (בעניין עבירות שבין אדם לחבירו וכו') ד"ה אגב. ומאי דנקט שנוטר לו איבה, לא למימרא אפילו שלא בצדק, אלא לאפוקי כשניכר ממעשיו שמחל לו. דהיינו דמיירי כשהקניט את חבירו והלה הקפיד עליו, ולא היה מסביר לו פנים כתמול שלשום, אבל אחר כך חזר לנהוג עמו כרגיל, שמע מינה מחל לו. כי זהו פירוש תיבת נוטר, ששומר הדבר בליבו. וחידוש לנו הרא"ש דכשניכר שאינו נוטר לו איבה, אינו צריך לפייסו עתה, שהרי מובן שכבר נתפייס מאליו, הגם שעדיין אין זה ראייה שמחל לו לגמרי: נמצאנו למדים כי השפת אמת משמע ליה שצריך מן הדין לפייס את חבירו לפני יום הכפורים אפילו שקפידתו עליו אינה בצדק, אבל לא נמצאת ראייה ברורה לדבריו. ולדעת הבאר יצחק על-כל-פנים מצד דרך-ארץ צריך להשתדל לפייסו:

מחידושי רבותינו

כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנו (דברים כב, ח) פשוטו של הכתוב ידוע, שמי שבונה בית, צריך לעשות מעקה, שלא יפול ממנו, הוא, או אחר.

אבל הדרשנים ע"ה אמרו, "כי תבנה בית חדש", הבנין החדש הטוב והקיים לעד ולעולמי עולמים, שאלו המצות והמעשים טובים של האדם. שכשיעשה האדם המצות, "ועשית מעקה לגגך", שתהיה המצוה ביראת שמים, בשמחה, בענוה, בשפלות ובכניעה. ולא יעשה האדם המצות דרך אנשים מלומדה.

ואילו יעשה האדם כדרך אנשים מלומדה, אז "כי יפול הנופל ממנו", שלא יועיל לו לאדם שיעשה המצות, והוא עצל. אלא בהתעוררות, ובהתלהבות, ולא בעצלות כמו מסכן.

וגם כן, שיהיה יראת ה' על פניו של האדם, בכל עת ובכל זמן. וכל שכן וכל שכן כשיכנס האדם לבית הכנסת, כמו שאנחנו אומרים בשעה שנכנסים (תהלים ה, ח), ואני ברוב חסדך אבא ביתך, אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך.

ואין המצוה נתכנת, ואין המצוה מעוטרת, אלא ביראת שמים! ואם אין שם יראת שמים, מה יועיל לו? ואם אין שם שמחה, מה יועיל לו? ולפיכך תורתנו הקדושה אמרה בתוכחה (דברים כח, מז), תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב.

והמשכילים והישרים, כשעושיין את המצות, שמחים יותר מכל הנאות שבעולם. ולמה? שהנאה של העולם הזה, הנאה גופנית, אובדת וכלה, ולא מתקיים לאדם ממנה כלום! אבל, שבע, מה יועיל לו? אבל הנאה של המצוה, והשמחה שלה היא עומדת לעולם ולעולמי עולמים.

ולפיכך אמר, כי תבנה בית חדש, ועשית מעקה לגגך. לתועלתך! בכדי שבזה יזכה לאחרית טובה ושלמה! כמו שהבטיחה התורה (דברים ו, כד), ויצונו ה' לעשות את כל החקים האלה ליראה את ה' אלהינו, לטוב לנו כל הימים, לחיותנו כהיום הזה. וכל שכן בחודש הזה, שצריכים לנו להשתדל בו יותר מכל החדשים, בכדי שבזה יזכנו ה' שיבא יום הזכות, וירחם עלינו בעל הרחמים.

(רבינו יחיא אלשיך זצ"ל עמ' רמ"ח)

בדרכיהם אתהלך...

זכות הבטחון (ח"ב)

הוא יצא לחצר ביתו והשליך את הפנינים לעבר התורנגולים ואלו מיהרו לבלעם. מיד פנה למוסלמי ואמר לו: "לך מהר, שלא יודע לאיש כי היית בביתי". סעיד חזר לחצר ונוכח כי לא נותר זכר לפנינים ומטרתו הושגה. הוא לקח את התורנגולים לשחיטה, פתח את קרבן ולקח את כל הפנינים. פנה לאשתו ואמר לה בשמחה: "את רואה, ישתבח שמו, נתן לנו פרנסה לשנתיים ימים, ולא אצטרך לעבוד".

עברו כמה שבועות והנה סוחרי הבדים המוסלמים רואים כי למרות שסילקו את סעיד מהשוק, אין הם רואים הצלחה בעסקיהם. כשהדבר נמשך, הבינו כי כנראה יש קשר בין העוול שנעשה לסעיד לבין אי הצלחתם, ולפיכך החליטו להחזירו. הם הלכו לביתו, ביקשו את סליחתו ואמרו לו: "כעת אנו יודעים שאין אתה הסיבה לאי הצלחתנו, אלא הכל הוא מהבורא יתברך". ואכן סעיד חזר למכור את סחורתו במקומו הקבוע בשוק. כשהבחין סעיד כי המוסלמי בעל הפנינים, אינו בא לקנות סחורה, אמר לאשתו: "כנראה שאותו מוסלמי לא היה בן אדם רגיל, אלא שליח משמים".

(לכניכם ספרו עמ' ק"צ מפי ר' יוסף דויד' בשם וקני כחלאן)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
 דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
 יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב שלום בן סנדיא **ענדי זצ"ל**
 חי לפני כארבע מאות שנה,
 היה דיין בצנעא בשנת תל"ב.
 תנצב"ה

תפארת בנים

בלע"ה, כבר חוגגים סיום פרשה כשינון ובידיעה ברורוה אשריכם תלמידי חכמים!

או חברותא או...

מהליכות אבותינו

ממנהגי הקהילות ביחודש אלול וימים הנוראים

כתב בספר שו"ת הרש"ז על מנהגי עירם ביציא בחודש אלול וימים נוראים עמ' קפ"א בזה"ל: מנהגינו מראש חדש אלול לקום באשמורת הבוקר לומר סליחות הנקראים בפי כל אשמורות מה רבה היא השמחה בחדש אלול, שמחה שיש בה יראה שמחה שיש בה אהבה לשם שמים. כל הילדים מחכים בשמחה לשעה היעודה כדי לקום וללכת לבית הכנסת לקרוא אשמורות. במחוינו נוהגים לשלב תוספות שונות שנהגו בהן מקדמת דנא. כגון פתיחה ואני ברוב חסדך וגו' וכן קמתי ותדרד שגתי וגם אליך ה' אקרא, בעת רצון תחינתי, ילוד יעקב מבית מלוני וגו' אם תאהב דרך אמת וכו' וכן מסיימין בתוכחה שובו בנים שובבים שובו שובו מדרכיכם הרעים.

במשך כל חדש אלול יש תחרות בין הנשים מי מהן תשתדל לספק לאנשי בית הכנסת יותר דברי מתיקה ומוזנות וקפה מתובלת בדבש ממותקת וכל המרבה הרי היא משובחת תחרות של מצוה ובמשך כל החודש לא נעדר איש מבאי בית הכנסת לילה לילה מדירים שינה מעיניהם ומבקשים בתחנונים ובדמעות מאדון הסליחות בקשת סליחה וכפרת עונות.

בערב ראש השנה כל העיר בתענית. אחרי תפילת שחרית עורכים התרת נדרים בציבור ולאחר מכן מבקרים בבית הקברות איש איש ובקשתו איש איש ותחינתו מבקשים מלפני שומע תפלה כתבנו לחיים מלך חפץ בחיים ושוחטים כבש לכבוד הברכה שנהיה לראש ולא לזנב.

לאחר שני הימים הנוראים מתענים צום גדליה שחל בשלישי בתשרי וחלק מהציבור נוהגים להתענות כל עשרת ימי תשובה עד ערב יום הכפורים.

"כסא דנחמתא"

נשג' קמיה

הגברת גספן וב"ב

בפטירת אבי המשפחה

משח בן שמעון פאור לוי ז"ל

דוד ישרים הקים,

שבת"ת הם לונדיים,

השומרים מסורת בת אלפי שנים

תעמדו לו זכותו הרבה,

ובגן עדן לנפשו תהיה מנוחה

את בניו ובני משפחתו הכב"ה ינחם,

ובתוך אבלי עיון עליהם ירחם

לימוד תשב"ר השנה יזקף לזכותו,

ויהיו עילו גדול מאד לנשמתו

סאבים יחידו את כאב המשפחה

תלמד תורה 'עטרת חיים'

לבני תורה ק"ק תימן אלנו ת"ו

הערות הארות ותשובות לחידות

ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009

או במייל:

e0504150896@gmail.com

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה